

Arrest

nr. 161 486 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 1 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 1 februari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

1.3 Op 1 februari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 1 februari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de genaamde:

naam: M(…)

voornaam: A(…) R(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 13/12/2010, 13/05/2012, 27/08/2012).

Betrokkene werd op 30/06/2010 opgesloten in de gevangenis van Gent. Betrokkene zat in voorhechtenis voor valsheid in geschriften en namaking/vervalsing van schuldbrieven. Betrokkene werd op 13/12/2010 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend diezelfde dag. Uiteindelijk werd betrokkene op 11/04/2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van drie jaar (waarvan 18 maanden met uitstel).

Betrokkene werd op 25/04/2012 opnieuw opgesloten in de gevangenis te Ieper. Betrokkene werd op 13/05/2012 vrijgesteld uit de gevangenis waarbij betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg (geldig 7 dagen).

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 21/05/2001 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de DVZ op 22/05/2001. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13 van 18/06/2011) werd rechtstreeks betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/06/2001. Door de DVZ, het CGVS werd en de RVS werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ, het CGVS werd en de RVS is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ, het CGVS werd en de RVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In tegendeel uit het dossier blijkt dat het CGVS op 12/01/2016 een nieuw advies over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule heeft gegeven. Hieruit blijkt dat de algemene niet-terugleidingsclausule voor Sierra Leone in juli 2002 werd afgevoerd in het licht van de gewijzigde toestand in het land doordat de burgeroorlog in Sierra Leone officieel beëindigd werd op 18/01/2002.

Wat de beweerde duurzame relatie betreft met mevrouw D(...) en de goede band die mijnheer met haar kinderen zou hebben, dient gesteld dat mijnheer aan de specifieke voorwaarden dient te voldoen voor gezinshereniging. Ook deze procedure verloopt via de bevoegde ambassade in Ivoorkust, tenzij mijnheer aantoon dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Er zijn bovendien weinig elementen in het dossier terug te vinden die de beweerde duurzame band aantonen. Volgens informatie die zich in het dossier bevindt, zou mijnheer nog steeds traditioneel gehuwd zijn met mevrouw A(...) M(...) waarmee hij een zoon heeft, U(...) M(...). Beiden zijn vermoedelijk nog steeds woonachtig in Freetown, Sierra Leone. Wat er ook van zij, mijnheer dient gebruik te maken van de specifieke procedure gezinshereniging indien hij zich wenst te beroepen op zijn beweerde duurzame relatie met mevrouw D(...) en haar kinderen. Indien mijnheer geen buitengewone omstandigheden kan aantonen, dan dient hij die procedure via de bevoegde ambassade in Abidjan, Ivoorkust, op te starten. Om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen op basis van gezinshereniging, dient mijnheer zich dus eventueel tijdelijk te verplaatsen naar Ivoorkust om zich daar tot de bevoegde ambassade te wenden. Dit is de procedure die voor alle onderdanen van Sierra Leone van toepassing is. Voor mijnheer kan geen uitzondering worden gemaakt. In het licht daarvan is het onredelijk te stellen dat artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden aangezien het een procedure betreft die voor alle onderdanen van Sierra Leone van toepassing is en hij zich hiervoor slechts tijdelijk hoeft te verwijderen van het Belgische grondgebied. Betrokkene dient aan een aantal voorwaarden te voldoen alvorens hij in het bezit kan gesteld worden van een verblijfsvergunning.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 14 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 21/05/2001 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de DVZ op 22/05/2001. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13 van 18/06/2011) werd rechtstreeks betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij het CGVS ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/06/2001. Door de DVZ, het CGVS werd en de RVS werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ, het CGVS werd en de RVS is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ, het CGVS werd en de RVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In tegendeel uit het dossier blijkt dat het CGVS op 12/01/2016 een nieuw advies over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule heeft gegeven. Hieruit blijkt dat de algemene niet-terugleidingsclausule voor Sierra Leone in juli 2002 werd afgevoerd in het licht van de gewijzigde toestand in het land doordat de burgeroorlog in Sierra Leone officieel beëindigd werd op 18/01/2002.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 12/06/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06/08/2012. Deze beslissing is op 27/08/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 01/02/2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12/01/2016. Deze beslissing is op 01/02/2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd op 30/06/2010 opgesloten in de gevangenis van Gent. Betrokkene zat in voorhechtenis voor valsheid in geschriften en namaking/vervalsing van schuldbrieven. Betrokkene werd op 13/12/2010 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend diezelfde dag. Uiteindelijk werd betrokkene op 11/04/2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van drie jaar (waarvan 18 maanden met uitstel).

Betrokkene werd op 25/04/2012 opnieuw opgesloten in de gevangenis te Leper. Betrokkene werd op 13/05/2012 vrijgesteld uit de gevangenis waarbij betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg (geldig 7 dagen).

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Wat de beweerde duurzame relatie betreft met mevrouw D(...) en de goede band die mijnheer met haar kinderen zou hebben, dient gesteld dat mijnheer aan de specifieke voorwaarden dient te voldoen voor gezinshereniging. Ook deze procedure verloopt via de bevoegde ambassade in Ivoorkust, tenzij mijnheer aantoont dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Er zijn bovendien weinig elementen in het dossier terug te vinden die de beweerde duurzame band aantonen. Volgens informatie die zich in het dossier bevindt, zou mijnheer nog steeds traditioneel gehuwd zijn met mevrouw A(...) M(...) waarmee hij een zoon heeft, U(...) M(...). Beiden zijn vermoedelijk nog steeds woonachtig in Freetown, Sierra Leone. Wat er ook van zij, mijnheer dient gebruik te maken van de specifieke procedure gezinshereniging indien hij zich wenst te beroepen op zijn beweerde duurzame relatie met mevrouw D(...) en haar kinderen. Indien mijnheer geen buitengewone omstandigheden kan aantonen, dan dient hij die procedure via de bevoegde ambassade in Abidjan, Ivoorkust, op te starten. Om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen op basis van gezinshereniging, dient mijnheer zich dus eventueel tijdelijk te verplaatsen naar Ivoorkust om zich daar tot de bevoegde ambassade te wenden. Dit is de procedure die voor alle onderdanen van Sierra Leone van toepassing is. Voor mijnheer kan geen uitzondering worden gemaakt. In het licht daarvan is het onredelijk te stellen dat artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden aangezien het een procedure betreft die voor alle onderdanen van Sierra Leone van toepassing is en hij zich hiervoor slechts tijdelijk hoeft te verwijderen van het Belgische grondgebied. Betrokkene dient aan een aantal voorwaarden te voldoen alvorens hij in het bezit kan gesteld worden van een verblijfsvergunning.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 14 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, vervat in de tweede bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 Ambtshalve stelt de Raad de ontvankelijkheid van de vordering vast, daar waar deze betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing eveneens een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt, daar zij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is waarvan de uitvoering imminent zou zijn.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. De eerste bestreden beslissing maakt geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

Ter terechtzitting van 5 februari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd wordt naar de ontvankelijkheid van haar vordering met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij een punt heeft, waar deze de onontvankelijkheid van de vordering opwerpt, maar volhardt zij in haar vordering en stelt dat de Raad in wijsheid zal beslissen of de aangaande de eerste bestreden beslissing ontwikkelde middelen ontvankelijk zijn. Gezien sinds 2001 sprake is van een niet-terugleidingsclausule en deze na vijftien jaar werd herzien en daarop de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen, ziet de verzoekende partij de verwijderingsbeslissing en de beslissing aangaande voormeld artikel 9bis samen. Met dit betoog gaat de verzoekende partij echter niet in op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel is en zet zij tevens niet uiteen waarom zij meent de eerste bestreden beslissing door middel van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te moeten bestrijden en niet via de gewone schorsings- en annulatieprocedure.

2.3.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang, daar de verzoekende partij reeds meerdere keren bevolen werd om het grondgebied te verlaten, die bevelen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn en nog steeds kunnen worden uitgevoerd.

2.3.2.2 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de tweede bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit het betoog van de verwerende partij blijkt niet op grond waarvan zij meent dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij haar vordering tot schorsing aangaande de terugleiding naar de grens.

Voor het overige wijst de Raad erop dat geen noodzaak bestaat om uitspraak te doen over de opgeworpen exceptie van gebrek aan belang bij de vordering, daar waar deze het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Uit wat volgt, blijkt immers dat deze vordering hoe dan ook wordt verworpen. De exceptie van de verwerende partij wordt zodoende niet bijgetreden.

2.3.3 Gelet op het bovenstaande is de vordering slechts ontvankelijk met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, met uitzondering van het onderdeel van deze beslissing dat de vasthouding betreft. Op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan hoogdringendheid aangaande de eerste bestreden beslissing dient aldus niet verder te worden ingegaan.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij een manifeste appreciatiefout aan.

3.3.2.1.2 Er dient te worden vastgesteld dat uit het betoog van de verzoekende partij in het kader van dit onderdeel van het enig middel blijkt dat zij zich richt tegen de eerste bestreden beslissing. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat de vordering tot schorsing wat deze beslissing betreft, onontvankelijk is. Zodoende dient de Raad op de aangaande deze beslissing ontwikkelde middelen niet verder in te gaan. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het niet aan hem toekomt om uit het betoog van de verzoekende partij aangaande de eerste bestreden beslissing de onderdelen te halen die toepasbaar zouden kunnen zijn op of relevant voor de tweede bestreden beslissing en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing te distilleren.

Voor het overige voert de verzoekende partij slechts een theoretisch betoog. In deze mate is het eerste onderdeel van het enig middel, gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, niet ontvankelijk.

Het eerste onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.3.2.2.1 In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2.2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft dat zij door de bestreden beslissing tot vrijheidsberoving ontruikt wordt uit het gezinsleven dat zij in België heeft met haar levenspartner en vier kinderen. Hoger is echter reeds vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de beslissing tot vrijheidsberoving. In deze mate is het tweede onderdeel van het enig middel dan ook onontvankelijk.

Verder voert de verzoekende partij aan dat geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij haar wordt veroorzaakt door het feit dat zij voor drie jaar het land dient te verlaten en het door de gemachtigde nagestreefde legitieme doel. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hiermee lijkt te richten tegen het inreisverbod van drie jaar dat haar op 1 februari 2016 werd betekend. Deze beslissing maakt – zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook uitdrukkelijk erkent – echter niet het voorwerp uit van onderhavige vordering tot schorsing, zodat het tweede onderdeel van het enig middel ook in deze mate onontvankelijk is.

In de mate dat het betoog van de verzoekende partij toch zou kunnen begrepen worden als zijnde (ook) gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt zich verder tot algemene beweringen dat zij uit haar gezinsleven met haar vrouw en kinderen “*die allen legaal in ons land verblijven als Belgen*” ontruikt wordt en dat er *in casu* wel degelijk schending is van haar privé- en gezinsleven. Nog daargelaten de vraag of sprake is van een gezins- en/of privéleven in de zin van voormeld artikel 8, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hoe dan ook nalaat te onderbouwen dat een schending zou voorliggen. Ook betreft zij haar betoog in generlei mate op de concrete motivering van de tweede bestreden beslissing, die zowel aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten als aangaande de terugleiding naar de grens nochtans op meerdere plaatsen uitdrukkelijk ingaat op het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat zij op 4 februari 2016 voor 19 uur per post nog stukken heeft opgestuurd met betrekking tot haar gezinsleven, met name foto's, twee koelkastmagneten en een brief van een kind van haar partner, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij geen bewijs van deze zending voorlegt en dat de Raad deze stukken bovendien niet ontvangen heeft. Ter terechtzitting van 5 februari 2016 kan de verzoekende partij de voormelde stukken eveneens niet voorleggen. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat deze stukken, daargelaten de vraag of de Raad deze bij zijn beoordeling zou mogen betrekken en zelfs al zou hij er over beschikken, geen afbreuk kunnen doen aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het door de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM gevoerde betoog.

In de mate dat het tweede onderdeel van het enig middel al ontvankelijk is, wordt een schending van voormeld artikel 8 *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3.1 In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.3.2 Er dient te worden vastgesteld dat uit het betoog van de verzoekende partij in het kader van dit onderdeel van het enig middel blijkt dat zij zich uitsluitend richt tegen de eerste bestreden beslissing. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat de vordering tot schorsing wat deze beslissing betreft, onontvankelijk is.

Het derde onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.3.2.4.1 In een vierde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

3.3.2.4.2 De Raad wijst erop dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf erkent – niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het betoog van de verzoekende partij dat *in casu* een betwisting omtrent een subjectief recht op het gezinsleven voorligt en dat aan alle toepassingsvoorwaarden is voldaan, zodat de waarborgen van artikel 6, § 1 van het EVRM dienen te worden gevrijwaard, kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen. De verzoekende partij geeft immers zelf aan dat het door “*de bestreden beslissing*” is dat haar subjectief recht op gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt, zodat haar betoog slechts betrekking heeft op een administratieve beslissing die werd genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.5.1 In een vijfde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de rechten van verdediging, en van het evenredigheidsbeginsel.

3.3.2.5.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 20 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat dit betoog niet dienstig is. De thans bestreden beslissing betreft immers geen terugwijzingsbesluit (hetgeen reeds blijkt uit het feit dat de tweede bestreden beslissing geen verbod oplegt gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, zoals artikel 26 van de vreemdelingenwet voor terugwijzing- en uitzettingsbesluiten nochtans verplicht), doch slechts een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, dient te worden vastgesteld dat haar betoog in dit verband in de eerste plaats betrekking heeft op de vasthouding. De Raad benadrukt nogmaals dat hij met betrekking tot dit onderdeel van de tweede bestreden beslissing geen rechtsmacht heeft. In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dient te worden vastgesteld dat uit het bovenstaande en uit hetgeen volgt blijkt dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden

van de verzoekende partij en dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat dit niet zou volstaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest (en van de rechten van verdediging, waarnaar de verzoekende partij in haar betoog verwijst), wijst de Raad erop dat voormeld artikel 41 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens gegeven, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23). Het staat buiten kijf dat de bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alassini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving – Unierechtelijke dan wel nationaalrechtelijke – een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

Verder wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de

onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats een theoretisch betoog voert. Daarnaast voert zij aan dat zij niet de gelegenheid heeft gekregen de informatie waarop de overheid zich beroept te bestuderen, laat staan erover gehoord te worden, zelfs niet de gelegenheid heeft gehad (dus ook niet voldoende) gehoord te worden over haar persoonlijke situatie.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier, met name het “*administratief verslag: illegaal verblijf*” van 1 februari 2016, blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen vóór het nemen van de tweede bestreden beslissing verklaringen af te leggen. In haar verzoekschrift gaat zij hierop echter in het geheel niet in. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de tweede bestreden beslissing uitgebreid wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij: er wordt verwezen naar haar strafrechtelijk verleden, naar haar privé- en gezinsleven, naar de asielpprocedure die zij heeft doorlopen en naar de niet-terugleidingsclausule voor Sierra Leone, naar de beweerde duurzame relatie met mevrouw D. en de goede band die de verzoekende partij met de kinderen van mevrouw D. zou hebben, naar haar familiale situatie in het land van herkomst en naar het feit dat zij de afgelopen veertien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd. De verzoekende partij kan *prima facie* dan ook niet voorhouden dat enkel zou zijn “gewezen (...) naar” de schending van de openbare orde, maar dat men geen rekening houdt met de andere aspecten eigen aan “*de persoon zijn situatie*” en dat de motivering zodoende gebrekkig is. Tevens maakt zij met dit betoog *prima facie* niet aannemelijk op welke manier de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens *in casu* een andere afloop had kunnen kennen, mocht zij (uitgebreider) zijn gehoord.

Daar waar de verzoekende partij nog concreet naar een aantal elementen verwijst, waarvan zij stelt dat zij deze had kunnen aanreiken en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, met name dat zij werkzaam zou zijn en zich nuttig maakt voor de Belgische samenleving, dat zij vloeiend Nederlands en Frans spreekt, haar “*gezondheid enz.*”, argumenten die volgens de verzoekende partij kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij een aantal elementen (haar linguïstische en professionele integratie) reeds naar voren heeft gebracht in haar aanvraag van 1 februari 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aanvraag die op 12 januari 2016 – zodoende minder dan drie weken voor het nemen van de tweede bestreden beslissing – onontvankelijk werd verklaard. De Raad benadrukt dat indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 60) en dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken. De verzoekende partij gaat in het kader van het hoorrecht in het geheel niet in op de op 1 februari 2015 ingediende aanvraag en op het feit dat hieromtrent kort voor het nemen van de tweede bestreden beslissing een beslissing werd genomen. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar haar gezondheid dient te worden vastgesteld dat zij in het geheel nalaat aan te geven waarop zij precies doelt, zodat zij ook niet kan aannemelijk maken dat dit element een invloed op de tweede bestreden beslissing zou hebben gehad. Ook zet zij op generlei wijze uiteen op welke wijze de door haar opgesomde elementen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden kunnen betrokken worden.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op welke manier uit de tweede bestreden beslissing niet zou blijken dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand. Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd met betrekking tot de partner van de verzoekende partij en de kinderen van deze partner. Met betrekking tot de gezondheidstoestand kan worden verwezen naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet omtrent de eventuele toepassing van welke uitzonderingen zij haar standpunt had willen weergeven. In de mate dat de verzoekende partij lijkt voor te houden dat zij op voorhand geconfronteerd had moeten worden met de informatie waarop de gemachtigde zich beroept, dient te worden vastgesteld dat zij geenszins uiteenzet op grond waarvan zij aanneemt dat dit uit het hoorrecht zou kunnen afgeleid worden. Bovendien maakt

de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk welke elementen zij met betrekking tot de niet-terugleidingsclausule die was opgenomen in de bevestigende beslissing van 18 juni 2001 van weigering van toegang van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar voren zou hebben kunnen brengen en op welke manier deze elementen de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit het administratief dossier, met name uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2016, blijkt dat de algemene niet-terugleidingsclausule voor Sierra Leone reeds in juli 2002 werd afgevoerd in het licht van de gewijzigde toestand in het land, zoals ook uitdrukkelijk in de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven. Met betrekking tot haar veroordeling stelt de verzoekende partij zonder meer dat de "motivatie" van de beslissingen waarbij haar een straf (al dan niet met uitstel) werd opgelegd, zelfs niet werd bestudeerd. Zij maakt echter niet duidelijk waarop zij deze stelling stoelt en laat na uiteen te zetten welke relevante duiding zij hierbij dan wel zou geven, die een invloed op de besluitvorming had kunnen hebben. Bovendien wijst de Raad erop dat het betrokken vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 11 april 2011 waarnaar in de tweede bestreden beslissing verwezen wordt, zich in zijn geheel in het administratief dossier bevindt.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat, zelfs al zou aangenomen worden dat de verzoekende partij niet (terdege) werd gehoord, zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing (terdege) zijn gehoord, de besluitvorming aangaande het opleggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, een andere afloop had kunnen hebben, zodat zij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht (en van de rechten van verdediging) niet aannemelijk maakt.

3.3.2.6 Op de in de hoofding van het enig middel aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet gaat de verzoekende partij in haar uiteenzetting niet verder in. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het enig middel ook in deze mate niet ontvankelijk.

3.3.3 Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. VAN DEN BOSSCHE